

... казва един истински българин Генчо Нанков от село Извор махала

Трудна е съдбата на емигранта, на политическия емигрант. Този, който е напуснал родината и родния дом, майка и баща още невръстен 19-годишен младеж и то в далечната 1952 г. Тръгнал, за да избяга от репресиите на милицията и тогавашната комунистическа власт в България, по време на колективизацията. Тръгнал към своята мечта за по-добър и по-свободен живот в непознати държави, без пукнат грош, само със своята лична ученическа карта. И с надеждата, че мечтата му ще се сбъдне. Случайно стта ме среща с този истински българин – Генчо Данчов Нанков. Дошъл, както прави всяка година от 1992 г. насам, да види родния край - село Извор махала, Кулско и България, да посети гроба на своята майка и своя баща и дядо.

Макар и вече на преклонната 80-годишна възраст той поразява със своята енергичност и духовност. Не може да не го забележи човек – с голям побелял и засукан мустак, като на старите българи, със своя дървен бастун. Той носи на главата си неизменно своята синя шапка, на която е избродирано българското знаме във формата на сърце и е написано България.

Заговаря всеки, с радост изслушва всеки, който има какво да му разкаже. Най-много се радва на децата и младите хора, на тези които са будни и знаещи.

Всяка година той идва в своята родина от далечна Америка със своята съпруга Хилдегард. Усмехнатата, лъчезарна 74-годишна жена, говореща с акцент български, е жадна да опознае и научи повече за родината на своята майка, за родния ѝ град Казанлък и историята на родния ѝ край.

Интересна е съдбата на българското семейство Генчо и Хилдегард Нанков, които са заедно вече 38 години.

//

Политическият емигрант Генчо Данчов Нанков е роден на 28 декември 1932 г. в с. Извор махала, Кулска околия. За пътя на емигранта разказва с болка и тъга, с мъка и от позицията на 60-годишното емигрантстване със самоирония за това, което е изгубил и спечелил в своя живот.

И след 60 години емиграция България живее винаги в сърцето ми

Написано от ivailo
Сряда, 29 Август 2012 20:03

Роден в типичното селско семейство от началото на 20 век, като дете израснал в колиба в полите на връх Връшка чука, помагайки на полето на майка си и баща си, често бил овчарче. Докато момчето станало младеж и ученик в гимназията „Христо Ботев” в Кула.

В смутната 1950 година, когато в страната се извършва колективизацията на селското стопанство, семейството на Генчо е сред богатите в Извор махала – баща му имал 114 дка земя гора и бил обявен за кулак, защото отказвал да влезе в новото ТКЗС. Така семейството станало кулак и народен враг. Клеймо, което 19-годишният младеж трудно понасял.

Генчо е един на майка и баща, няма си нито брат, нито сестра. Баща му останал от тригодишен сирак, защото неговият баща бил убит в Балканската война и така и не се завърнал в родния дом. Той, майка му, баща му, били силно привързани към земята, затова и не искали да се разделят с нея и да влязат в стопанството. Следват насилие след насилие, среднощни арести в общината в Кула.

Бой и изтезания, стигнало се дори до чупене на кости и смъртни заплахи. С една едничка цел – баща му да подпише и да влезе в стопанството с инвентара, животните и земята си.

Докато милиционерите изтезавали в мазето баща и син, майката работела на полето и допълвала семейния бюджет като шиела на хората, каквото помолят, на старата си шевна машина „Сингер”.

Генчо с много болка и мъка си спомня за 1952 година. На няколко пъти младежът го затварят в мазетата на милицията в Кула.

19-годишният младеж го обвиняват в политическа дейност и заговор срещу комунистическа власт. Защото го хванали да слуша радио “Свободна Европа” и после да разяснява на съселяните си това, което е чул – за Корейската война, за Южна и Северна Корея. 60 години по-късно все още старият емигрант потръпва, когато си спомня и споменава името на милиционера Петър Стоянов, известен тогава под прякора Циганина. Не пести епитети си към него. „Звяр беше. Измъчваше ме с голяма жестокост. Когато ме затвориха за втори път той ми стъпи на врата, а аз бях хвърлен долу на цимента в мазето на Кулската милиция. Чизмите му имаха кабари, които и днес, 60 години по-късно, ги чувствам как се забиваха във врата ми”, връща се в миналото Генчо.

„Главата ми се люшкаше като зелка от жестокия побой и изтезанията на този звяр. Два дни ме държаха в мазето и измъчваха, заливаха с вода. Искаха да им кажа знам ли нещо за участието на вуйчо ми, който бе обвинен, че е член на нелегална организация, помагаша на Титовите комунисти в Югославия. Аз не знаех нищо за организацията, но те не ми вярваха и ме измъчваха. Изведоха ме през една нощ на река Дунав и ми казаха, че това е последният ми ден живот и ще ме гръмнат и хвърлят в реката да ме изядат рибите. Чувствах цевта на пистолета опряна на тила си. На следващата нощ ме заведоха на моста към Връшка чука и ми бяха вързали очите с кърпа, провесиха ме над реката и

И след 60 години емиграция България живее винаги в сърцето ми

Написано от ivailo
Сряда, 29 Август 2012 20:03

отново ме заплашиха ,че ще ме убият. Но аз не знаех нищо за тайната организация и след няколко дни ме пуснаха. Но ме поставиха под домашен арест. Забранено ми бе да излизам от дома и дори на нивата не можех да ходя.

Като днес си спомням, продължава разказа си Генчо, деня 7 май 1952 г. Тогава взех решение да напусна България, да избягам. Не познавах никого и тръгнах. Само с личната си ученическа карта в джоба и няколко лева в портмонето. Тръгнах така както бях на нивата, където ме бяха изпратили да чистя паламидата на житото. А нивата ни до границата.

Имаше два реда бодлива тел, но и едно дърво- като кюнец право и бодливата тел го заобикаляше. Качих се на дървото, залюлях клона, на който бях, няколко пъти и се прехвърлих над мрежата. След години разбрах, че още същия ден, когато в милицията са разбрали как съм избягал, дошли и отсекли дървото. Така се оказах сам без нищо и никой в Титова Югославия – пак при комунистите. Попаднах в затвора и изведнъж там ставаш добър, когато изпълняваш заповедите, които титовите комунисти ти възлагат и лош, ако откажеш.

Въоръжиха ме, сърбите и на няколко пъти ме прехвърляха през границата с България нелегално и изпълнявах каквото ми кажат задача. Държаха се добре с мен. Стоях около 1 година време в Югославия между лагера и затвора и малко на свобода. Заедно с мен бяха още трима българи и понякога ни разрешаваха да работим за частни лица. Тримата често минавахме границата, бяха ни подбрали една група по-интелигентни гимназисти. Задачата ни бе да обходим района Кюстендил – София и да набавим информация къде е разположена военна сила, какви армейски части има там, къде са разположени пътищата към казармите.

Ние бяхме трима българи – Алекси Алексов от Кюстендил, който вече е покойник, Караджов, емигрира във Франция и не зная дали е жив още и аз.

След Югославия избягах нелегално за Австрия. Но ме хванаха и ме върнаха 3 месеца в сръбски затвор в Сръбска Митровица. После англичаните ми дадоха виза за Триест – неутралния град в Италия. Прехвърлихме са там. Не стояхме дълго. Живеехме в лагер, казарма на Мусолини, бяхме много хора в нея, през 1953 г. След това американците – посолството им в Триест, ме питаха къде искам да отида. Аз като европеец исках някъде в Европа, но в Германия не приемаха, защото нямаше къде да се живее в след военна Германия.

И след 60 години емиграция България живее винаги в сърцето ми

Написано от ivailo

Сряда, 29 Август 2012 20:03

Няколко дни преди да се завърне в България, един от емигрантите в Америка е бил...

И след 60 години емиграция България живее винаги в сърцето ми

Написано от ivailo

Сряда, 29 Август 2012 20:03

